

Intervenció del president Illa en les I Jornades Directives de la Generalitat de Catalunya 2024

Espai Bital de l'Hospitalet de Llobregat, 20 de desembre de 2024

Crec que va ser el president Maragall que va organitzar les primeres jornades directives i va instituir i va elaborar els plans de govern. Justament avui, si no m'equivoco, fa 21 anys que ell va prendre possessió com a president de la Generalitat de Catalunya.

Són les primeres que fem en el govern que presideixo jo, no seran les últimes, m'agradaria que ho féssim amb regularitat, i són més unes jornades per explicar el pla de govern, les línies mestres de treball, però en futures ocasions, complementàriament a aquestes jornades directives, he demanat al conseller de Presidència i al meu gabinet que organitzin formats que ens permetin tenir amb totes i tots vosaltres, directius públics de la Generalitat, un diàleg i un canvi d'impressions i que tinc interès que trobem el format adequat perquè també pugueu traslladar-lo i pugui conèixer de primera mà com veieu vosaltres les coses.

De què es tracta avui? Avui es tracta de compartir amb vosaltres quin és el rumb, l'orientació, el pla de treball que com a govern de Catalunya volem desplegar durant aquesta legislatura. Si jo hagués de resumir amb una expressió curta, o que en àmbits empresarials en diuen missió, quin és el propòsit, l'objectiu que perseguim, ho faria amb una expressió que faig servir moltes vegades i que apareix de forma reiterada en el document del pla de govern, que és la de prosperitat compartida.

Aquest és el nostre objectiu: Generar prosperitat i fer que aquesta prosperitat no quedi reduïda en poques mans, en sectors concrets de la societat o en parts determinades del territori, sinó que sigui una prosperitat compartida socialment i territorialment. Això és el que recull el pla del Govern, que comença dibuixant el context de la Catalunya actual, quin món estem vivint, quin context es dona, geopolític, tecnològic, econòmic, mediambiental, que dibuixa l'horitzó estratègic, la visió o propòsit, els principis fonamentals, les prioritats que té el Govern, i que les estructura en les cinc prioritats que ja vaig tenir ocasió d'exposar en el debat d'investidura i en el debat d'orientació de política general.

1. La primera, la generació de prosperitat en base al coneixement per millorar la qualitat de vida i l'accés a l'habitatge.
2. La segona, la transició energètica, ambiental i verda.
3. La tercera, l'equitat social, la igualtat, el feminisme i el benestar.

4. La quarta, el bon govern, la seguretat i la millora dels serveis públics.
5. I la cinquena, autogovern efectiu i el finançament singular.

I finalment, dibuixa un model de seguiment d'aquesta estructuració detallada d'aquestes cinc prioritats i un mecanisme d'avaluació de l'acompliment de les mesures al llarg de la legislatura. Això és el que nosaltres volem fer, prosperitat compartida. Estem generant de prosperitat a Catalunya i a Espanya, més que a la resta d'Europa. Setmanaris no precisament discutibles des d'un punt de vista del seu rigor econòmic, com *The Economist* situen a Espanya i a Catalunya com les economies que millor han funcionat aquest any 2024 al conjunt de l'OCDE, estem generant de prosperitat. Hi ha bastant a fer per assegurar que aquesta prosperitat sigui sostenible al temps i hi ha molt a fer per assegurar que aquesta prosperitat arribi a tot arreu.

L'altre dia en un fòrum empresarial on es reconeixia el mèrit d'alguns empresaris de casa nostra, jo compartia amb molta sinceritat, amb l'auditori, que era d'empresaris, que hem d'anar molt alerta quan diem que l'economia va molt bé, que hi va, al mateix temps que una família amb dues persones treballant té dificultats en accedir a l'habitatge.

Què vol dir que va bé l'economia? Què vol dir que generem molta prosperitat? Sí, persones joves, que tenen dues feines, que tenen uns ingressos regulars, tenen problemes en accés a habitatge, ja no dic si són persones joves. Per tant, queda molt a fer per assegurar en matèria d'accés a habitatge, en matèria d'ajuts socials, en matèria d'equilibri territorial del país, per assegurar aquesta prosperitat és compartida. Arriba a tothom. Tothom senti que l'economia va bé. Que no és només el creixement del 3% del producte interior brut, que no és només que el deute públic baixi, que no és només que la inflació està controlada, que no és només que el dèficit públic està sota control, sinó que també ell, en la seva realitat econòmica, en les finances d'una llar, doncs, si fa la seva feina, si s'esforça, pot pagar una educació als seus fills, pot accedir a un habitatge, la vida li va més bé. Té horitzó de futur. Aquí és el que en diem compartida, volem dir això. Es podria dir perfectament que és un plantejament socialdemòcrata clàssic, sí. És així, però hem utilitzat aquesta expressió de prosperitat compartida.

Aquest és el nostre objectiu. I com volem fer això? El document explica això que volem fer i llavors diu també com ho volem fer. En primer lloc, sense allunyar-nos, tenint molt present el principi de realitat, que quan s'oblida, els resultats no són massa bons. El principi de la realitat nostre és que som un govern en minoria. És la primera cosa que totes i tots vosaltres, i jo ho tinc molt present, els consellers ho tenen molt present, però totes i tots vosaltres ho heu de tenir present. Som un Govern en minoria. Tenim 42 diputats i la majoria al Parlament de Catalunya està en 68. I que hem aconseguit que hi hagi un Govern a Catalunya i que se'ns hagi conferit per part del Parlament de Catalunya la responsabilitat de governar el país, cosa que és bona, vull dir que és bo que hi hagi un govern, no hagués sigut bo anar a escenaris diferents. Doncs ha sigut

perquè hem tingut dos acords d'investidura amb dues formacions polítiques progressistes, tot i que amb plantejaments polítics diferents als que defensa la formació política de la qual jo formo part, que són Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns. I ha sigut en base a dos acords d'investidura que són públics i que, tal com diu el pla de govern, s'incorporen íntegrament en el pla de govern.

El Govern que jo presideixo és un govern que honora els compromisos, em tinc per persona que honora els compromisos. Vam obtenir la confiança de la Cambra en base a aquests dos compromisos, amb aquests dos acords d'investidura. Són dos acords, per tant, tothom ha hagut de fer sessions, tots hem hagut de buscar un punt de trobada comú, que jo crec que és un punt de trobada comuna que va bé pel país i per tant això s'ha de complir. Principi de realitat, acord d'investidura amb Esquerra Republicana i amb els Comuns que s'incorporen aquí.

El que ha estat més visible d'aquests acords d'investidura, que són extensos, i que totes i tots coneixeu, és posar l'èmfasi en els serveis públics, l'èmfasi en la millora dels serveis públics, amb tot el que això suposa, i en el finançament singular. Per tant, és la legislatura de la prosperitat compartida, és l'objectiu que busquem, però també es podria dir que és la legislatura dels serveis públics i del finançament singular. És una expressió amb la què jo em sento còmode. La legislatura dels serveis públics, la legislatura del reforçament dels serveis públics, la legislatura de l'obsessió, si voleu, amb els serveis públics i la legislatura del finançament singular.

Principi de realisme. Govern en minoria, Govern, per tant, que ha d'honorar els compromisos d'investidura, però un govern. Ho dic perquè també a vegades la gent es pensa que un, quan està governant en minoria, ha de demanar permís per veure a quina hora entra al despatx. No. El Govern governarà. Honorant els compromisos d'investidura, sabent que per tirar endavant certs plantejaments, sense anar més lluny els pressupostos, cal tornar-se a seure i cal tornar a negociar i cal tornar a arribar a acords i cal ser generós i cal escoltar, però s'ha de governar. S'han de prendre decisions.

L'exercici d'escoltar, l'exercici de contrastar, no pot ser un exercici indefinit en el temps, perquè porta a la paràlisi. I ja n'hem tingut massa, de paràlisi. Per tant, és un Govern a minoria, però és un govern. I jo demano als consellers i conselleres i demano també a tots els directius del Govern que no perdem de vista que som Govern. Per tant, el govern pren decisions, no delibera, o no només delibera. Després de deliberar, després d'escoltar, després de buscar acords, pren decisions. Això és el que espera la ciutadania de nosaltres. Les encertarem, totes les decisions? Si fos així, diguem-ne, hauríem fet una cosa inèdita a la història de la humanitat. Mai ningú encerta el 100% de les decisions. Es tracta d'encertar-ne un percentatge alt, però hem de decidir. Jo també us demano que no tinguem por a prendre decisions. Que pel procediment d'escoltar, de contrastar, de ser lleials i fidels als acords d'investidura, al pla de govern que dilluns acordarem al Consell Executiu, a partir d'aquí, amb això com a base, amb

això com a guia, amb això com a nord, prenguem decisions. Prenem decisions i encertem-ne bastantes més de les que no encertem.

Ho farem també, en el principi de realisme, amb segona consideració en el com fer les coses. Hi ha quatre plans, des del meu punt de vista. El primer pla nostre, la primera dimensió nostra, que és la nostra raó de ser, és la de l'autogovern. Tot el que són competències directes nostres: Accés a l'habitatge, sanitat, educació, serveis socials, política lingüística, justícia, economia, política hidràulica, política energètica, relació amb el món local... l'autogovern. Aquí Catalunya ha de tornar a ser excel·lent a l'autogovern. Aquella Catalunya que era objecte d'admiració, que volia ser copiada per altres administracions autonòmiques o per altres governs. Jo tinc molt present una visita que vaig fer fa dos o tres anys, en la meua condició en aquell moment de dirigent del PSC, a Portugal i vaig tenir una reunió de treball amb qui era en aquell moment el primer ministre i màxim responsable del Partit Socialista portuguès, Antonio Costa, avui president del Consell Europeu, i vaig dir, miri, jo sóc el màxim responsable del Partit Socialista de Catalunya, a Barcelona, i vaig començar a explicar-hi. Em va dir que m'explica vostè? Si jo ho conec. Si jo, com a alcalde de Lisboa, he vingut a Barcelona a veure quines polítiques urbanístiques es feien, què es feia en matèria d'habitatge. Si jo als anys 90 i a les primeres dècades d'aquest segle anava venint periòdicament per veure com... Això és el que hem de tornar a buscar. En matèria de sanitat, ahir es van prendre les primeres mesures en aquest sentit. En matèria d'educació, començarem l'any amb la signatura d'un conveni de col·laboració amb la OCDE, en matèria de drets socials, en matèria d'economia, en matèria d'hisenda... tornar a ser excel·lents, tornar a tenir l'ambició de ser excel·lents en cada una de les polítiques sectorials, de les polítiques públiques que hem de desenvolupar en l'autogovern. I proporcionar-nos els recursos necessaris per poder fer això, de tot tipus, en particular, financers. Amb un plantejament solidari amb la resta d'Espanya.

L'any que ve faré una gira per tota Espanya, aniré a escoltar què diuen els diferents territoris d'Espanya, aniré a explicar, com vaig fer a Santander en l'última conferència de presidents. A Catalunya ningú li dona lliçons de solidaritat. En cap matèria. Per exemple, en matèria d'immigració. Que acollim un bon nombre de persones immigrades. Perquè són persones, començant per aquí. Però tampoc en matèria econòmica. Ni en matèria de finançament. Per tant, ara, tampoc anem amb el lliri a la mà, igual que tothom defensa els interessos del seu territori, nosaltres defensarem, amb el plantejament acordat amb Esquerra Republicana i que forma part, insisteixo, com tots els acords d'investidura d'aquest document, nosaltres farem un plantejament de finançament en benefici de Catalunya i en benefici del conjunt d'Espanya.

I aquest era el segon pla: Espanya. Nosaltres necessitem tenir una relació fluida amb el govern d'Espanya i necessitem també defensar aquell model d'Espanya que entenem que és el que desitja la majoria de la ciutadania de Catalunya. És una Espanya plural, diversa, un estat compost. La foto de l'altre dia a la conferència de presidents autonòmics: 27 reunions de conferències de presidents, 21 d'elles sota la presidència de Pedro Sánchez i jo he assistit a bastantes d'elles en la meua condició

prèvia de ministre de Sanitat. Allà hi era el govern d'Espanya, allà hi havia els governs de les 17 comunitats autònomes, de les dues ciutats autònomes de Ceuta i Melilla, i hi havia la presidenta de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies. Govern de l'Estat, comunitats autònomes, municipis. I queda una altra institució a la qual em referiré, que és la Comissió Europea.

Per tant, un model, el que defensem nosaltres, d'estat compost, que a vegades hi ha gent, certa gent, que ho veu com una complicació i no ho és. Funciona bé, va funcionar bé en moments molt delicats com el de la pandèmia. No va ser, no només no va ser un impediment, sinó que va ser una organització, una governança, una co-governança que va enriquir la presa de decisions i que ens va permetre fer front a aquella situació que era ben complicada.

Pla de l'autogovern, pla d'Espanya, pla de la Unió Europea. A l'espai públic de la Unió Europea, 450 milions d'habitants, hi ha hagut un Consell Europeu ahir, abans d'ahir, em sembla que va acabar aquest matí, aquí és on es juga la pervivència del nostre model de vida europeu. Generació de prosperitat, en règim de llibertat, en un estat del benestar. O ho defensem junts els europeus, o en el món en què estem vivint - Occident versus Orient, Estats Units i Xina - o ho fem junts els europeus, o no podrem tenir veu en matèria de tecnologia, no podrem tenir veu en matèria d'estratègia, de defensa, no podrem tenir veu en matèria... junts. Aquí hem de ser-hi presents nosaltres. Com? Algú pot dir, som vuit milions. Sí, són vuit milions. Quan hem fet el primer viatge amb el conseller Duch a la Unió Europea, a Brussel·les, ens han rebut amb els braços oberts. Ens han dit, expressió literal, que trobàvem a faltar Catalunya. Volem una Catalunya que estigui present en els comitès de regions. A Baviera, Alsàcia, ens han rebut els nostres oberts. Esperaven que Catalunya, volen que Catalunya hi sigui present. I hi serem presents, no amb confrontació amb l'Estat, amb el govern d'Espanya, sinó amb col·laboració amb el govern d'Espanya, aprofitant els espais que hi són per defensar els nostres interessos i fer les nostres aportacions.

A Europa, a mi em fa una mica de ràbia que hi ha gent que es pensa que Europa només s'hi va a demanar. I és veritat que s'ha d'anar a demanar i a defensar però també has d'anar a aportar, a col·laborar. Hi ha l'espai de l'Euroregió, hi ha l'espai dels quatre motors, que en formem part. S'està treballant la creació de la macroregió mediterrània, ens interessa que reuneixi les regions europees de la Riba de la Mediterrània i també les regions fora de la Unió Europea del nord d'Àfrica. Hi ha espais on podem fer molta feina. I a Europa la feina no es fa quan ja estem a un mes d'aprovar el dossier, es fa al principi, quan neix. Aquí també pretenem desplegar-hi, ens hem preparat, hem constituït els equips per poder exercir la nostra influència com s'havia fet en èpoques anteriors per tenir una influència i una presència activa a Europa.

I l'altre eix, l'altre plànol, és el plànol internacional. Tenim interessos a Orient, sí. Vam tenir una reunió amb el conseller Duch a petició de l'ambaixador de Corea del Sud, que ens va mostrar un interès important per fer inversions a Catalunya. Fa ben poc hem rebut a la tercera autoritat de la Xina, el president de l'Assemblea Popular Xina,

tercer en ordre jeràrquic, que venia a presentar el cotxe d'Ebro que es fa aquí a la Zona Franca, ben a prop d'aquí. Això hauríem de tenir presència.

Col·laboració amb el Govern d'Espanya, però hem de tenir-hi presència. Tenim interessos a Amèrica Llatina. Aquí també hem de tenir-hi presència. Tota la xarxa que tenim d'acció, de delegacions de l'exterior que la volem mantenir, la volem consolidar, la volem potenciar, amb aquesta orientació de defensar els interessos de Catalunya en col·laboració amb el Govern d'Espanya. Autogovern, presència i defensa activa del nostre model d'Espanya, presència activa a la Unió Europea i presència activa al conjunt del món, allà on tinguem interessos com a Catalunya. Realisme, aquests quatre eixos, actitud, col·laboració i respecte.

Hi ha gent, i això ho respecto però no ho comparteixo, que pensa que la millor manera de fer progressar el teu plantejament és en confrontació. Fins i tot hi ha gent, i s'ha posat de moda això darrerament, jo crec que és un error, però en fi, cadascú fa el que creu convenient, que es defineix no explicant què vol fer, sinó en contra d'altres coses. Això s'ha posat de moda últimament, sobretot a l'àmbit polític.

Jo estic en contra d'això. Però vostè què pensa? Crec que és més pràctic. Nosaltres som dels de dir: nosaltres volem fer això, poder governar, no anem contra ningú, i ho volem fer no en confrontació amb ningú, sinó en col·laboració. D'entrada anem a seure, anem a reunir-nos i a veure què podem fer. Començant per casa nostra, única línia els discursos d'odi, amb els governs d'Espanya i amb altres governs. Actitud de col·laboració. Hi ha gent també que això ho confon amb una debilitat, crec que és tot el contrari. Només aquell que no té un plantejament clar, unes idees clares, diguem-ne, no té ganes de seure i contrastar. Els que tenim idees clares i sabem on anem, no tenim cap problema en contrastar, en seure i en, deixeu-m'ho dir així, guanyar la discussió via arguments. Nosaltres hem d'anar pel món amb els nostres arguments, amb les nostres raons, i per tant amb un actitud de col·laboració i respecte.

No vol dir que no haguem de ser contundents amb algunes coses, però penso que sempre es pot fer i s'ha de fer amb respecte. Realisme, els quatre plànols, col·laboració i respecte i la revolució, l'única que ens interessa a nosaltres, és la del bon govern. L'única revolució que ens interessa és la del bon govern, governar bé, això és molt difícil, però es pot fer i s'ha fet a Catalunya. Catalunya té exemples de bon govern i el bon govern, en fi, ens podem estendre molt, hi ha gent que ha escrit set coses. Primer, no desfer el que funciona. Hi ha aquesta pulsio, que ara arriba un govern nou, vinga, ho canviem tot. No. Tot el que funciona, no ho toquem, si us plau. Que hi ha masses coses que no funcionen, i on hem de centrar les energies. I aquesta és la primera instrucció, la primera consideració que vam fer des del Conseller Executiu. Tot allò que funcioni, no ho toquem. Començant pels professionals que hi han estat a davant. En fi, episodis recents, dramàtics, de la DANA, la tranquil·litat, de dir, hi ha hagut continuïtat a les persones que dirigeixen les emergències de Catalunya. A altres llocs van prendre camins diferents, no dic que només sigui la causa, però si una cosa funciona, incorporem-la. Perquè les institucions són

l'acumulació d'accions de governs successives amb orientacions polítiques successives.

I tots han fet les seves aportacions. Algunes encertades, algunes equivocades. I per tant, tot allò que funciona, respectem-ho. Segon, principi de professionalitat i de competència tècnica. No principi d'alineament ideològic. A un directiu públic, avui és una jornada de directius públics, el que li hem de demanar és que sàpiga, si es dedica a la tecnologia, de tecnologia. Si es dedica a les finances, de finances. Si treballa en l'àmbit de la justícia, que sàpiga de dret. Principi de competència, no d'alineament ideològic. Ara sí, la tercera cosa, la lleialtat a la institució i al Govern. Si algú se sent molt incòmode en generar prosperitat compartida, doncs tindrà un problema. Els eixos són prou amplis perquè tothom s'hi senti còmode, però, lleialtat a la institució.

Aquí nosaltres el que busquem, i aquest és el criteri únic que ha presidit els nomenaments que li corresponen fer al Govern, és el de la competència tècnica, la professionalitat, buscar a gent que sàpiga de la matèria corresponent, la matèria sectorial que se li ha encomanat. No desfer el que està ben fet, professionalitat, la lleialtat al Govern. Quart, l'eix temporal. No es poden fer les coses que pretenem fer en un mes, tampoc en un any. Per tant, primer demano al conjunt de l'organització, als directius públics del govern que tingueu mirada llarga. Som un govern en minoria, però això no vol dir que siguem un govern inestable. Són coses diferents.

Hi haurà estabilitat aquesta legislatura. Tindrem escenaris més o menys còmodes, però hi haurà estabilitat. Per tant, mirada llarga. I no tan sols demano que es pensi en l'impacte que pugui tenir una determinada mesura d'aquí tres o quatre anys, a deu anys vista. Pensem, si volem fer les coses ben fetes, si volem fer la revolució del bon govern, amb mirada llarga. És a dir, combinada amb guanys de curt termini que permetin veure, marcar, afitar el camí que estem fent. Anem a París, però hem de passar la Jonquera, plantejem-nos anar a París, però també hem de dir "i tal dia arribarem a la Jonquera", i que puguem dir ara ja som a la Jonquera, ara passem a França. O sigui, mirada llarga, estabilitat.

Insisteixo, un govern en minoria no vol dir un govern inestable, ho dic també amb un missatge general, però amb fites que siguin en el temps contrastables. Reformar, reformar, reformar, reformar. Nosaltres estem convençuts que cal ser un govern reformista. Hauríem pogut fer un plantejament diferent. Haguéssim pogut dir, miri, és un govern en minoria, les coses estan com estan, anem a administrar, a fer una miqueta més del que hi ha. L'economia va una mica més bé o va més bé, tenim uns quants recursos més, posem una mica més de diners a serveis socials, a justícia... No. Això és molt important que ho tinguem tots clar. No venim a fer això. Perquè no és el que necessita el país ni és el que ens ha demanat el Parlament de Catalunya.

Venim a reformar. Venim a reformar. Recursos i reformes. S'han de posar més recursos al sistema sanitari català? Sí, però només si va acompanyat de reformes. Si no malbaratem recursos. S'han de posar més recursos a l'àmbit dels drets socials, a

les polítiques socials de Catalunya? Sí, però només si hi ha reformes. I reformar és difícil. Per això és la revolució del bon govern. Ahir es van presentar les primeres, no sé si eren 10, mesures d'aquest grup de reforma del sistema sanitari que es diu CAIROS. La reforma al sistema sanitari té obsessionat a tothom. Jo quan parlo amb els meus col·legues, altres comunitats autònomes, tothom em diuen "la sanitat, la sanitat", perquè és difícil de governar, perquè s'emporta molts recursos del pressupost públic, perquè és una política essencial a la cohesió de la nostra societat, s'ha de reformar. Qui reforma? Els que en saben. Quins saben? Els directius de la sanitat pública catalana. Els hem agrupat, els hem donat autonomia, i no han fet un diagnòstic que ja en portem no sé quants, sinó que han començat a dir, comencem amb aquestes 10 mesures. Si heu tingut ocasió de veure nous resums que fan avui la premsa, doncs algunes, per exemple, amb 10 centres d'atenció primària, fer unitats, metge, infermera i un administratiu. Hi amb elements d'intel·ligència artificial que transcriuran automàticament el que es parla de visita. Atenció a un centre d'atenció primària.

L'últim que he visitat jo, al barri més dens de Catalunya, a l'Hospitalet, era una organització de 100 persones. 100 persones. Un pot pensar un centre d'atenció primària, 100 persones. Dirigits per una professional sanitària jove. I amb gent que et ve de tot tipus de tipologia. Aquí és on es veu la necessitat de la potència d'un bon directiu públic. Fer funcionar 100 persones al barri més dens de Catalunya. Doncs una mesura concreta, no sé si serà el pla pivot d'aquest centre que vaig visitar o un altre, és com ho fem. I això es fa escoltant a les directives públiques que estan en aquests llocs i dient què necessites. I donant-los el suport polític, l'aval polític, l'espai de temps polític per provar si això funciona i donant-nos el temps per veure si funciona. Reformar, reformar. No només en l'àmbit de la salut, en l'àmbit de la seguretat.

Més recursos i també és un àmbit absolutament essencial. Jo quan vaig pel territori, em veig amb els alcaldes, el primer que em demanen és seguretat, protecció. Puc fer biblioteques, puc fer places que estan molt bé, puc fer escoles que estan molt bé, si la gent no se sent amb la seguretat de poder sortir al carrer no fem res. Seguretat. La Justícia, ahir es va aprovar una llei molt important al Congrés dels Diputats. L'importància de tenir la llei d'eficiència a la justícia. És un canvi bastant copernicà de com funcionen. Ja no parlarem de jutjats, parlarem de jutges. Això també ens obre una possibilitat. Reformar. N'hem dit la tercera gran transformació de Catalunya. Per buscar un mot o una expressió que vulgui recollir aquest esperit reformista que per mi és essencial que tirem endavant.

Sisè, els recursos, recursos de tot tipus, humans, tecnològics, aquí hi ha un repte molt important, el CETITI, l'Agència de Seguretat, l'Administració Oberta de Catalunya... és molt rellevant. No m'hi vull estendre, podria fer-ho, però aquests primers mesos ens arriben àmbits on la millora dels instruments tecnològics és absolutament indispensable per poder garantir un bon seguiment de la tasca del govern. L'àmbit de la ciberseguretat és avui absolutament imprescindible i estratègic. Aquí hi ha també un àmbit molt important de recursos, recursos humans, recursos tecnològics, recursos econòmics, i ja m'he referit a la legislatura del finançament singular, amb solidaritat

pel finançament que necessitem per poder, diguem-ne, desenvolupar les nostres polítiques. I finalment, talent. Talent, no? Alguns de vosaltres, que us heu incorporat, i jo us ho agraeixo moltíssim, al Govern, en una posició de directiu públic, heu hagut de decidir, heu hagut de valorar, hi ha un element vocacional absolutament essencial, però també hem de garantir que la gent que té talent trobi a l'àmbit del servei públic les condicions de treball, d'estabilitat, econòmiques, d'honorabilitat, de reconeixement social i públic necessàries per poder treure talent. Aquí també tenim un espai important. De fet, l'àmbit de la reforma de l'administració pública recau en bona part, que ho hem encomanat amb un comitè també de gent que hi ha treballat i que hi entén i que coordina i dirigeix Carles Ramió, bàsicament es basa en això, en talent. Com incorporem talent i deixem que aquest talent tingui l'espai d'estabilitat...Bé, el talent sou vosaltres. Sou vosaltres. I hem d'aconseguir que trobeu raons poderoses per seguir dedicant el vostre talent al servei públic, en aquest cas del Govern de Catalunya i que en puguem incorporar més. Gent jove, els millors caps de Catalunya, la gent més brillant en l'àmbit acadèmic hauríem d'aconseguir que la seva primera prioritat fos venir a treballar al servei públic, al Govern de Catalunya. Es pot fer això? I tant que sí. I tant que sí. Aquest és l'objectiu nostre. Ser capaços de treure i retenir. També la gent es pensa que el talent ha de venir a quedar-se per sempre. No, si movem un bon investigador a Catalunya, ha de poder treballar a Catalunya, amb organismes públics que tenim, però haurà de fer temporades als Estats Units, i a Alemanya, i a no sé on. És estar en el circuit del talent. És fer que la gent talentosa digui jo he de passar una temporada llarga, m'he de formar, he de tenir una experiència al servei públic i al Govern de Catalunya. I llavors, això està bé. Jo això no ho veig com un incoherent, ho veig com un avantatge la mobilitat. I en el món actual crec que és imprescindible si una persona vol tenir realment un nivell de formació important, o l'àmbit acadèmic i després tornar. Però, talent, tenir la capacitat d'atreure i retenir talent.

Vull fer dues últimes consideracions finals, que són dues defenses explícites i desacomplexades del servei públic i de la política. La primera, defensar el servei públic, els servidors públics, molt basada en una experiència que vaig tenir en primera persona quan era ministre de Sanitat del Govern d'Espanya a l'època de la pandèmia. Jo sempre dic que més que ministre de Sanitat vaig ser ministre de la pandèmia, perquè vaig dedicar-me només a la pandèmia, però jo vaig veure moltes coses.

Vaig veure, efectivament, que hi ha una minoria, com a tota organització àmplia de gent, però que quan ve toro s'amaga, però vaig veure que la majoria, immensa majoria de la gent, de servidors públics, quan veu toro surten a torejar, jugant-se la vida, i no és una metàfora en aquest cas. I vaig veure també com et venien organitzacions privades molt potents de molts àmbits, logístics, de consultoria, de dir, jo li soluciono a vostè una qüestió que és molt difícil, que és com vacunem. Això és molt difícil. No. Com ho va fer? Servidors públics. I quan tu dius, i no els hi vam augmentar el sou, com és possible això? I treballàvem 17 hores al dia i 20 hores bé. I com és possible? Doncs ho feien. Per què? Per vocació, que és el que a mi em més m'importa. Per vocació de servei públic. A mi quan em diuen això no funciona bé, els funcionaris, els servidors públics, no saben de què parlen els que diuen això. Com a tota organització hi ha de

tot. Però aquí, el que jo he vist, i porto ja uns anys en àmbit públic, hi ha gent molt bona. I vull fer una defensa explícita del servei públic. I crec que l'hem de posar de moda. I aquí també ho hem de fer entre tots. I el que sigui realment brillant, el que sigui realment talentós, el que vulgui deixar una petjada a la societat, el que vulgui canviar coses a la societat, que no vagi a vendre pasta dents. Que vingui a dedicar-se a treballar per la seva societat, on necessitarà aplicar tècniques de gestió que al sector públic les tenim tan desenvolupades com al sector privat, amb la diferència que aquí treballes pel conjunt de les societats. Defensa explícita del sector públic, dels servidors públics, i agraïment també explícit a totes i tots vosaltres, que possiblement guanyareu menys diners, que possiblement treballareu més hores, que possiblement el cap de setmana no podreu dir "me'n vaig divendres a la tarda i torno dilluns al matí", us ho vull agrair.

L'altra cosa que vull fer és defensar de forma explícita la política, sé que no està de moda, però m'és igual. Estem servint i treballant a una institució política. Per tant, dirigida per persones que es dediquen a la política. Entesa, almenys en el nostre cas, com un servei públic. No com un mecanisme de poder, sinó com un servei públic. I som aquí perquè els ciutadans, afortunadament, periòdicament, cada x temps, escullen. I han votat i per tant hi serem fins que els ciutadans ens segueixin donant confiança. Ens han dit, governeu el país d'acord amb les transformacions polítiques, això és el que farem, però som polítics, vull fer una defensa de la política entesa com un servei públic i que tinguem clar que estem en una institució política. I on no hi ha ni política ni institucions ni servidors públics, les coses no és que vagin malament, és que no van. No van. I podeu mirar, agafant un atlas del món i repassant els llocs on no hi ha ni institucions ni política ni servidors públics, o mirant, llegint llibres d'història, quan les nacions, els pobles han començat a tirar endavant. Que és quan han tingut això. Institucions, polítics i servidors públics. Per tant, això jo crec que hem de perdre els complexos.

I respectar que la gent ho vegi diferent, però no perdre els complexos. Això és el que us volia dir. Acabo amb un agraïment a les persones que han organitzat aquestes jornades, gent de la casa, moltes gràcies per la feina que heu fet i desitjant-vos unes bones festes de Nadal, un bon Nadal i dient que ens seguirem veient en formats diferents i que estic a la vostra disposició i al vostre servei. És a dir, que no voldria que em veiéssiu com una persona que està allà, sinó que mai que hi hagi res, doncs estic a la vostra disposició i amb molt de gust us atendré.

Moltes gràcies.